

otrokom prijatelj, učitelj in voditelj.

(Priloga Vrtecu.)

Štev. 6.

Ljubljana, dné 1. junija 1895.

III. tečaj.

Blagi dobrotnik.

(Resnična dogodba.)

V glavnem mestu L. je bivala pred nekoliko leti pobožna družina. Bogata ni bila ravno, a tudi ubožnim je nisi mogel prištevati. Oče je imel lepo obrt, ki mu je donašala precejšen dobiček, in mati je bila pridna in varčna gospodinja.

Prišle pa so razne nezgode in bolezni, s katerimi pogostoma obiskuje dobri Bog svoje verne, da jih vadi v kreposti. Pokukalo je uboštvo najprvo skozi okno, a prišlo je tudi pri vratih v hišo, in uboga družina je živela v veliki bedi. Zadnji košček kruha je ležal na mizi in oče ga je razdelil med svoje štiri otroke s solznimi očmi ter z globokim vzdihom pogledal proseče v nebo. On sam in mati že ves dan nista imela grižljeja v ustih.

Vrhu tega je bil zimski čas, mraz je silno pritiskal; huda burja je brila in trohice drv ni bilo v hiši. Otroci so posedali po posteljah zavijajoč se v odeje, da bi si ogreli otrple ude. Zaslužka nobenega, kajti oče je prebolel ravnokar večtedensko bolezen.

Kar se odpró duri in v sobo stopi hišna gospodinja, stara ženica, ki je bila radi svoje trdosrčnosti daleč na okoli znana. Pripelje s seboj sodnijske slugе, kateri imajo nalogo, iz sobe odnesti postelje, omare, stole, obleko, da, še celo orodje, s katerim je oče otrokom kruh služil, dokler je bil še pri zdravju, in to radi zaostale stanarine tridesetih goldinarjev.

Starejša hčerka Lavoslava pade na kolena ter prosi usmiljenja, a trdosrčnica pokaže s prstom k vratom in zakriči: »Vun se poberite, jaz dajem stanovanje le gotovim plačnikom.«

Mati vzame vsa preplašena dojenčka v naročje; oče prime manjša dva za roki in napotijo se k sosedu, da bi prenočili v hlevu. Lavoslava, tresoča se po vsem telesu, izgubi se izmed njih. Prišedši v hlev, zapazijo stariši, da je ni več pri njih in z žalostjo povprašujejo drug drugega, kje da bi bila.

Lavoslava, pogumno desetletno dekletce, steče po ulici, ne vedoč, kam in po kaj; le toliko ji je bilo v glavi, da ljubi Bog je ne zapusti! Koncem ulice se ustavi pred hišo, kojo spozná za župnišče. Nekoliko časa premišljuje — potem se ohrabri, vstopi, potrka in skoraj nezavestna pade pred gospoda župnika, kateri so jo prav radi imeli, ker je bila vedno prav pridna učenka.

Ko se oddahne uboga deklica, pove ihteč, kaj se je pripetilo njenim ubogim starišem. Gospod župnik jo potolažijo ter ji velé, naj se vrne k starišem, katerim gotovo pride pomoč od Boga, ker vé, da so pridni, pošteni in pobožni.

Lavoslava se vrne potolažena k svojim starišem. Vesela pové, kje je bila, in da upa, da jim gospod župnik pomagajo — a komaj konča pripovedovati — stal je že župnikov hlapec pred hlevom ter naznanil ubogim starišem, da je neusmiljena gospodinja plačana, da imajo v nasprotni hiši novo stanovanje in vse potrebno za mesec dnij. »Vaše reči vam ponesem jaz v novo stanovanje, ako hočete«, ponudi se hlapec.

Vsi se napotijo v novo stanovanje. Prišedši tja, najdejo gospoda župnika v pogovoru z novim gospodarjem. Ginjeni oče molčé poljubi gospoda župnika do-

brotljivo roko in jo porosi z gorkimi solzami hvaležnosti; otroci tekajo okoli gospoda poljubljajoč jim milodarne roke, ne vedoč, kako bi se jim dovolj zahvalili. Mati pa poklekne z otročičem v naročju sredi sobe in glasno hvali Boga ter prosi nebeškega blagoslova redkemu človekoljubu, angelju v človeški podobi.

Gospod župnik so bili globoko ginjeni ter so za-trjevali, da največja zemska sreča bi jih ne mogla toliko razveseliti, nego to dejanje krščanske ljubezni; rekli so: Kako resničen je pregovor: »Bolje dati, ko jemati!« Tolažili so še uboge stariše in jim naročali, naj tudi v bodoče izrejujejo svoje otroke v tako trdnem zaupanju do Boga, kakoršno je danes razvila Lavoslava, in Bog jih gotovo nikdar ne zapusti.

Tako je tudi bilo. Otroci so dorasli vsi v strahu Božjem in danes je vsakateri izmed njih v visokočislannem stanu in možno jim je pomagati nesrečnemu bližnjiku. To pa prav radi delajo v obilni meri prvo radi Boga, v drugo pa tudi zato, ker so sami skušali bedo, torej vedó, kako hudo je uboštvo.

Leopoldina Kersnik-Rottova.

Angelj varih.

Mati, kak je angelj varih,
Ki človeka vodi?
Nikdar ga še nisem videl,
Pa le z mano hodi.«

«Angelj varih, dete moje,
Kakor duh je z nami,
Nikdar človek ga ne vidi,
Zdi se, da smo sami.»

»Kaj pa dela angelj varih,
Kedar se igramo,
Kedar molimo in kedar
Spimo in sanjamo?«

•Kedar moliš, s tabo moti,
Rad se poigrava,

Kedar pa zvečer zaspančkaš,
V raj nebeški splava.»

»Kaj pa dela v raju angelj?
Ali tudi spava?
In kedaj od Bogca zopet
K meni sèm priplava?«

«Angelj varih nič ne spava,
Za-te sreče prosi
In iz raja božje dare
Pridno k tebi nosi.»

»Kake dare pa prinaša
Angeljček krilati?
Kruha belega, igrače
In obleke, mati?«